

ככר רק כדי להצדיק את קיומם או מוצאם, ומנותקת מהמציאות ששפתה על פניהם.

סינגלים: לוזון מפתיע

● **שני יצירי** - יזממטר - הזמרת בת 24 המשיכה את הקאמבק עם בלדה מתוך פורייקט שירים לשמן שון, לוכר פעיל הציבור שמשון צור, ששום מבליטה את יכולותיה הקוליות של מי שערך לפני רגע העריפה שצבעק לה ב'חכונה'. שיר נחמד, עושה נעים באוזן אבל לא יותר מזוג. יצירי ממשיך להפיש את הלהיט. ● **שגב לוזון** - שצינו לעולם. לוזון בן 27 עושה את צעדיו הראשונים בעולם המוזיקה המזרחית/ים תיכרי גיית, ויש לציין כי הוא משאיר טעם של עוד. קול עמוק, מיוחד (לציתים יש נגיעות לאוריאלי שלומי) והכי חשוב - הוא יוצר את המוזיקה שלו בעצמו. מעורר ציפיות. ● **מילי ארנב** - יזממטר. אחרי כל ההתפכרות שעבר, ארנב ג'וניור שוב חוזר להקליט. מילות השיר 'מחמיין את הית אחות', שוברות ומספרות בעצם את סיפורו של הכן של זוג, שמעולם לא הצליח להשתחרר מהצל של אבא. אולי גילי צריך פשוט להפסיק לשיר ובאמת לכת את חייו אחרת, למרות שהשיר הזה מרגש מאוד.

תפשו ביזיוני

- ★ אריק איינשטיין // עשור מצפון
- ★ אריק איינשטיין // בואי אמי
- ★ צלילי העוד // גדליה רנע איש
- ★ צלילי העוד // סוחר מתי
- ★ דקלון // חסידה צחורה

המשיכה לשדר את 'מציצים', ולכלולו נצרכ בתדירות אריק היפה, הצעיר והמחויק מי שמאזין לאלבומים האחרונים שלו יכול למצוא בהם פנינים כמו 'איפה שלא תהיי', 'פשוט אומר לך' שחורה שלי ו'כל הטוב שבעולם', לצד כמה רבדים בינוניים למדי, אבל בימים שכולם מתפעלים רייטינג, האיכות זהה הצידה.

בעוד שבעולם נשחים חובבים לקבל את הכבוד המגיע להם גם כשהם חובבים את רף ה-60 או ה-70, במישראל, שבה כל יום קם כוכב אחר, לא נותנים כבוד למבוגרים. אלא אחרי מותם או אם הם מתוכננים למי שהו עכשווי, רוגמת יהורם או אם הם מתוכננים. זו עובדה מזגמרת, והיא שייכת לשני הצדדים, המזרחי והאשכנזי, באותה מידה.

מי שטוען אחרת, שישאל את עצמו מה השמיעו מהאלבומים האחרונים של אביהו מדינה, מודיע שימי תכורה ואכזרי גרסי הפסיקו ליצור, שיבדוק כמה השיר מעורר בודיו חייו לחיים משה, לא נעלם דקלון, ואין יכול להיות שג'וניור מקייטן והבול מת הסת כל, ואף אחר לא עצר לדג כי לברוק מודיע מי שאחראי על שירי נצח במור הים תיכוני/מזרחי הגיע למצב שהתנגיע אליה. הרשימה החלקית הזו היא של נפיש צאן ברול בישראל כולה, אבל אפילו בז'אנר שלהם שכתוב ממה. ● **איינשטיין** היה ישראל היפה, בין היתר כי הוא ידע לחפש שירי משוררים ולהם להם ככור, לתת תשומת לב גם לעבר ולא רק להווה. זה הצליח גם למהרים הים תיכוני/מזרחיים כשהם הלחינו את 'זנה' החב' לבלה' ו'גדליה רנע איש (נתן אלטרמן) סורו מני' וחסידה צחורה' (אלכסנדר פו) ועוד, אבל ממשכיתה נחון את חורר לטובה המוזיקליים.

עם כל הכבוד, איינשטיין לא צריך אישור מהצד המי ודחי שהוא היה הטוב ביותר. מספיק היה לראות את מה שקרה וקורה סביב מותו, כדי להבין את זה לכך. אני לא חושב שאי פעם מדינה שלהמה שוב תעצור מלכת למשך יומיים בעקבות מותו של אמנו אחר, מזרחי או אשכנזי.

כפצעי, שכנראה לעולם לא יימגר. העובדה שאייקון ישראלי, אשכנזי, זכה לכבוד מלכים מצד נושבי המי רינה לא נעמה במיוחד לכמה אנשים מ'הצד השני' (הם מגדירים את עצמם כך, לא אני) שחשבו שהשתלשלות שלהם על המדינה הושלמה, אבל גילו שמתחת לפני השטח יש געגוע למשהו אחר, שורשי יותו. פחות 'יפופ' ו'שגעות וטרופת', יותר 'עסטר מצפון' ו'דחי' יושבה אל החלון'.

שבע לפני שהזמור הלאומי מתי, התעסקה התקשרות במישהו אחר, שהיועצים שלו ניסו להרביק לו את התואר שכל כך לא מגיע לו. מצדדי אייל גולן לא פסחו על ההשוואות בינו לבין המנוח, ניסו לגמר את אייני להטייל רפשי כדי להצדיק את קיומם, בלי לנהל דיון אמיתי. הם רק פספסו שאיינשטיין, כאייקון תרבות, הוצה מגזורים ועדות.

רצה הגורל, ואותו איינשטיין נפטר באמצע הקמפיין השלילי שנוהל נגדו ונגד מו'ביל' התקופה שלו - רק בגלל מוצאם. האהבה האדיריה וימי האכל הלאומיים, גם אם לא הזכירו רשמית, היא שאלי איינשטיין קצת נעלם ממסכי הטלוויזיה והרדיו בעשור האחרון, אך מי שמעריך תרבות ויצירה אמיתית לא שכח אותו, את עברו, את פועלו. וכשהכל התפ' רץ, הכנו שלא מודכר בקלישאות אלא במציאות קיימת, גם היא עטופה כרגע באיזה כמה מחומצנים שקוראים לעצמם זמרים, שלא הבינו שהציבור הוא זה שקובע מי ומה אמת, לא החובבים.

★★★

בין האהבה הגדולה והמחומצנת שהורעפו היו גם כאלה שאמרו את האמת, והטובים האחרונים לא היטיבו עם איינשטיין. הרדיו והטלוויזיה התעלמו, מי שהשמיע אותו ניגן בעיקר את שיריו הישנים, האלבומים האחר

יצירי. נחמד
צלום: אושרי
בו אבו, מתוך
אתר 'ילינקטון'

shahar-a@yeditk.co.il